

Arrest

nr. 167 747 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Hasselt, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 26 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 51, § 2, 51, § 3, derde lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 30/03/2015 werd ingediend door:

Naam: M(...) G(...)
Voorna(a)m(en):B(...)
Nationaliteit: Cuba
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Cuba
identificatienummer in het Rijksregister: (...)
verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

- ☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot , om de vereiste documenten over te maken.
- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie
- ☒ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie . Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijs voldoende bestaansmiddelen Belg
- ☐ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;
- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :
- ☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :
- ☐ De betrokkene heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniger werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot het verblijf op een andere basis dient betrokkenen-het land te verlaten binnen de 30 dagen , dit conform art. 51§3e lid van het KB van 08/10/1981

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verweerder de bestreden beslissing steunt op verschillende rechtsgronden waarbij het niet duidelijk is op welke rechtsgrond specifiek de bestreden beslissing is gesteund;

Terwijl de verweerder duidelijk de wettelijke basis voor diens beslissingen dient aan te geven.

Artikel 62 Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. Op basis hiervan dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden gemotiveerd door de aanduiding van de toepasselijke bepaling(-en) van de Vreemdelingenwet.

In casu worden in de bestreden beslissing verschillende rechtsgronden vermeld die niets met elkaar te maken hebben. Het is verzoekster aldus onduidelijk op welke rechtsgrond de bestreden beslissing precies is gebaseerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan er niet zonder meer van uit gaan dat de Stad Hasselt een juiste rechtsgrond heeft toegepast. Aldus schendt verweerder de Vreemdelingenwet, haar motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel,

gezien het bestuur de rechtsgrond van de beslissing niet op een precieze wijze aanduidt.”

3.1.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Uit deze formele motiveringsplicht kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cf. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, Daems). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag dan ook alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, Dejonckheere).

In de aanhef van de bestreden beslissing werd onder meer verwezen naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Verder wordt gespecificeerd dat “de betrokkene [...] niet binnen de gestelde termijn [heeft] aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Volgende documenten werden niet overgemaakt: bewijsvoldoende bestaansmiddelen Belg.”

Na een eenvoudige lezing van deze motivering moet worden vastgesteld dat verzoekster bezwaarlijk kan volhouden dat zij niet weet op welke gronden de weigeringsbeslissing is genomen. Het gegeven dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet –bepaling die betrekking heeft op fraude- en artikel 69ter van het Vreemdelingenbesluit –bepalingen die betrekking hebben op Zwitserse onderdanen en hun familieleden- niet werden doorgehaald, kan worden beschouwd als een materiële vergissing, die er niet aan in de weg heeft gestaan dat de bepaling en de vaststellingen waarop de bestreden weigeringsbeslissing werden genomen, werden vermeld en dat verzoekster de juridische en feitelijke overwegingen ervan kent.

Verder maakt het bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke beslissing uit, die wordt genomen op specifieke gronden, met name één van de hypotheses van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In casu wordt melding gemaakt van artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld: *“legaal verblijf in België verstreken”*. Verzoekster toont desbetreffend niet aan op welke wijze niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel -op dezelfde gronden- kan dan ook niet worden aangenomen.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 42juncto artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht op. Verder worden artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het evenredigheidsbeginsel geschonden geacht.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aflevert;

Terwijl verzoekster reeds op 30 september 2015 in het bezit werd gesteld van een elektronische Fkaart afgeleverd te H(...) en dus een verblijfsrecht had op het ogenblik van de bestreden beslissing, waar ten onrechte geen rekening mee werd gehouden.

Op 30 maart 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Vanaf dat ogenblik beschikte zij over een termijn van drie maanden teneinde alle documenten voor te leggen.

Verweerder stelt dat de aanvraag geweigerd werd met een bijlage 20 aangezien niet alle bewijzen werden overgemaakt. Dit werd op 26 oktober 2015 aan verzoekster betekend.

Het gemeentebestuur laat echter na rekening te houden met de elektronische F-kaart die intussen reeds was afgeleverd aan verzoekster. Vanaf 30 september 2015 had verzoekster immers een verblijfsrecht in België tot 30 september 2020.

Dit blijkt duidelijk uit de gegevenshistoriek, in tegenstelling tot hetgeen door verweerder wordt beweerd.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat de beheerder van het dossier van verzoekster, de heer P(...) K(...), op 5 oktober 2015 ingeeft dat een F-kaart werd afgeleverd te H(...).

Uit de kopie van de F-kaart zelf blijkt dat deze geldig was sinds 30 september 2015.

Aangezien de eerste vijf jaar van dit verblijfsrecht een voorwaardelijk verblijf is, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf overeenkomstig artikel 42quater Vreemdelingenwet.

De minister of zijn gemachtigde moet in dat geval wel rekening houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd en gezondheidstoestand, en de gezins- en economische situatie. Bovendien moeten de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland worden afgetoetst (artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

Pas na dergelijke proportionaliteitstoets en billijkheidsoverwegingen kan een beslissing worden genomen. Indien deze beslissing negatief is, wordt een bijlage 21 afgeleverd en wordt de F-kaart ingetrokken.

Verzoekster kreeg echter een bijlage 20 afgeleverd, waarbij ten onrechte geen rekening werd gehouden met de F-kaart die zij intussen ontving.

Dat de bestreden beslissing van verweerder aldus een schending uitmaakt van artikel 42 juncto 42quater van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Er kan bovendien niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat er voor verzoekster enige afweging van haar individuele belangen en omstandigheden, zoals onder andere vereist door artikel 8 EVRM, heeft plaatsgevonden.

Verweerder hield geen rekening met de individuele situatie van verzoekster zoals deze op het ogenblik van de bestreden beslissing nochtans gekend was.

– Verzoekster is gehuwd met de heer Z(...) in België. Zij verblijft sinds 2010 in België, en beschikte vanaf 2011 over een F-kaart. Zij beschikte vanaf september 2015 opnieuw over een F-kaart.

– Ze draagt bij tot de Belgische economie aangezien ze als schoonmaakster is tewerkgesteld bij de NV P(...) middels een voltijdse arbeidsovereenkomst, waarmee zij een maandelijks inkomen geniet van gemiddeld 1.570 EUR.

– Mede dankzij haar legaal verblijf heeft zij zich kunnen integreren in de Belgische samenleving, zij volgde onder andere taallessen, heeft zich de Belgische cultuur, waarden en normen eigen gemaakt, en heeft duurzame banden ontwikkeld met onze gemeenschap.

– Ze heeft alle intenties om hier haar gezinsleven verder uit te bouwen met haar Belgische echtgenoot. Het verwijderen van vreemdelingen die een uitgebreide sociale binding hebben met ons land, staat haaks op de elementaire humanitaire principes en op artikel 8 EVRM.

De terugkeer van verzoekster naar Cuba is dientengevolge onaanvaardbaar en onredelijk, zelfs indien dit slechts tijdelijk zou zijn.

Dat de bestreden beslissing dus ook een ongeoorloofde schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, waarbij het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden.

Bovenstaande elementen wijzen op een manifeste beoordelingsfout.”

3.2.2. Wat het eerste middelonderdeel betreft, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Wat betreft artikel 42quater van dezelfde wet, voert zij in het bijzonder een schending aan van de eerste paragraaf, derde lid, die het volgende bepaalt:

“§1

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Verzoekster betoogt in essentie dat zij, op het moment van de bestreden beslissing, reeds in het bezit was van een F-kaart die geldig was tot 30 september 2020, dat zij aldus een verblijfsrecht had tot die datum, dat slechts kon worden beëindigd met toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en middels een bijlage 21.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat de F-kaart die aan verzoekster werd verstrekt op 25 oktober 2015 op 26 oktober 2015, de dag waarop de thans bestreden beslissing werd genomen, werd gesupprimeerd.

Verder doet de omstandigheid dat een elektronische F-kaart werd afgeleverd, geen rechten ontstaan in hoofde van verzoekster. Immers, de afgifte van een verblijfskaart heeft een declaratoir en geen constitutief karakter wat met zich brengt dat het verblijf van een vreemdeling in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart werd afgegeven, hetgeen a fortiori niet het geval is wanneer een dergelijke kaart hem ten onrechte werd afgegeven (RvS 5 januari 2012, nr. 217.116). Een verblijfskaart betreft enkel een instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. Hoe ongelukkig ook de samenloop van omstandigheden, verzoekster betwist op geen enkel moment dat in de bestreden weigeringsbeslissing ten onrechte werd vastgesteld dat zij niet binnen de haar toegekende termijn het bewijs van voldoende bestaansmiddelen had bijgebracht, zodat de aflevering van de verblijfskaart niet anders kan worden afgedaan dan als zijnde een vergissing.

In de voormelde omstandigheden kan het louter afnemen van de verblijfskaart die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd, niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan verzoekster afneemt. Zij is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Belgische onderdaan. Om die reden kan er dan ook geen sprake zijn van de beëindiging van een effectief erkend verblijfsrecht. De verwijzing naar de bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zijn in casu derhalve niet relevant. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat een bijlage 21-een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden- had moeten worden afgeleverd in plaats van een bijlage 20.

Het eerste middelonderdeel faalt derhalve in rechte, en kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het tweede middelonderdeel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt dat er geen belangenafweging in het licht van deze bepaling heeft plaatsgevonden.

Verzoeksters grief is onmiskenbaar uitsluitend gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, nu zij hem kadert in het licht van haar verwijdering en terugkeer naar het land van herkomst. Ook in het verzoekschrift had verzoekster al onder meer laten gelden dat haar verwijdering haaks stond op de principes van artikel 8 van het EVRM, waarbij zij had verwezen naar haar persoonlijke situatie. De verwerende partij is op dit aspect niet ingegaan in haar nota.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten

onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, was het haar gekend dat verzoekster gehuwd was met de heer T.Z, een Belgische onderdaan. Zij legde immers een huwelijksakte voor als bewijs van aanverwantschap. Dit huwelijk wordt niet betwist.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem, in kennis van het huwelijk, toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en herhaalt dat hij niet zelf de belangenafweging kan doorvoeren.

3.2.4. Een schending van deze bepaling is derhalve aangetoond, in zoverre het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel moet dan ook worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Hasselt van 26 oktober 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS